

Ohlášky – neděle 12. 5. 2024

Dnes prožíváme **7. neděli velikonoční**.

- Pondělí 13. 5. – **Památka Panny Marie Fatimské**
- Úterý 14. 5. – **Svátek sv. Matěje, apoštola**
- Čtvrtek 16. 5. – **Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech**
- Příští neděle 19. 5. 2024 bude **Slavnost Seslání Ducha Svatého** – končí doba velikonoční.

- V měsíci květnu se konají **májové pobožnosti** ve všední dny přede mší svatou.
- Od 1. do 17. května je možnost se účastnit benefičního běhu pro hospic. 18. května je hromadný běhu. Startovním **podpoříme Hospic sv. Štěpána**. Podrobnosti na webu www.behyprohospice.cz.
- Ve čtvrtek 30. 5. 2024 bude **první svatá zpověď** dětí, které půjdou k prvnímu sv. přijímání.
- Sobota 25. 5. 2024 v 10:00 – **slavnostní pouť ke sv. Zdislavě v Jablonném v Podještědí**.
- 31. 5. – 2. 6. 2024 Hájek u Prahy – Škola Marie.
- Farnost Teplice připravuje poutní zájezd do **Medžugorie v termínu 23. - 29. září 2024**. Navštíví i Brelu, Baška Vodu, Mostar, Makarskou a poutní místo Veprič. Poutí organizuje CK Teplická Rekrea s.r.o. Bližší informace o programu včetně ceny zájemci pište **v následujícím týdnu na farnost.teplice@dltm.cz**

Jarní a letní akce v naší farnosti:

- 18. 5. 2024 v 17:00 pouť Vchynice (sv. Jan Nepomucký) – u kapličky na návsi, posezení po mši na statku.
- 26. 5. 2024 ve 14:00 pouť Sulejovice (Nejsvětější Trojice) – farní zahradní slavnost.
- 2. 6. 2024 v 9:00 bude v naší farnosti první sv. přijímání dětí.
- 2. 6. 2024 Slavnost Těla a Krve Páně – průvod po náměstí.
- 7. 6. 2024 Noc kostelů
- 21. 6. 2024 Chvály na Osmičce
- 22. 6. 2024 Svatohubertská mše se skupinou lesních rohů – Lovosice
- 4. 7. 2024 pouť na Klimentek
- 25. 7. 2024 v 17:00 pouť ke cti sv. Anny, Radostice u kapličky.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 23 (2024)
12. 5. 2024

7. neděle velikonoční

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

22. Víra v nemožné (Opravdu věříš v zázraky?) III

Zázraky – proč, pro koho? (2. část)

... Jedno čínské přísloví praví: „Prst ukazuje na měsíc a hlupák se dívá na prst.“ Myslím si, že bychom neměli žasnout před znamením, ale před tím, co přichází z Božího království. Pro nás křesťany pravost zázraku dokazuje očištění. Emiliano Tardif a další zázrační léčitelé neuzdravovali nemocné nikdy hned, jakmile je uviděli. Četli a komentovali Boží slovo a dlouze se modlili. Pak vkládali na nemocného ruce. Postupovali přes slovo Boží. Je to zvláštní přístup, rituál, který má dotvrdit pravost zázraku. Jednou se jeden muž zeptal Emiliana Tardifa: „Proč jsou někteří uzdraveni a jiní ne?“ Odpověděl: „Mně to vadí stejně jako vám a spěchám do Božího království, abych se dozvěděl proč. To bude první, na co se Boha zeptám.“ Bůh uzdravuje za přesných podmínek, které my dokonale neznáme. Na věčnosti se to dozvíme.

Umíme vnímat zázraky ve svém životě?

Bůh nás může uzdravit, ale než budeme usilovat o uzdravení, musíme konat Boží vůli. Zázrakem par excellence je pro křesťana láska. Křesťan je někdo, kdo miluje. Miluje absolutně, bezvýhradně a praktickým, konkrétním způsobem. Dalo by se říct, že v etymologickém smyslu slovo zázrak znamená něco, co jde „za zrak“. Je to něco, co nás přesahuje. Zázrak odhaluje přítomnost někoho dalšího – Boha. Jediným tajemstvím, které může vyvolat tak silný vjem, je láska. Dá se říct, že láska je mysterium a že skutečným zázrakem je manifestace tohoto mysteria.

Zázrak manifestuje Boží moc. Může proměnit vodu ve víno! Může přenášet hory, křísit mrtvé, ale nemůže zabránit zlému skutku. Nedokáže nás přimět ani k tomu nejmenšímu skutku lásky, protože nám dal svobodu. Je to úžasná věc. Bůh nemá žádnou moc nad suverénní lidskou svobodou. Bůh nás nechal svobodně. Nejsme naprogramováni pro zlo nebo dobro. Je na nás, abychom si zvolili dobro nebo zlo, kdykoliv chceme. Utrpení nás postihuje, protože neumíme s touto svobodou zacházet. Ve Francii za rok na silnicích zemře osm tisíc lidí. Za velkou část těchto nehod mohou lidé, kteří byli opilí, jak zákon káže! Jiní se zase před odjezdem na dovolenou prospali sotva tři hodinky a mysleli si, že ujedou osm set kilometrů. Usnuli u volantu a zabili svou ženu i děti! To je ta svoboda. Bůh tolik touží po naší lásce, že na sebe poukazuje tím, že nám dává znamení a koná zázraky. Jedním z Božích zázraků je kříž. Pro křesťana kříž, který vede ke spáse, předpověď kříže, hlásání Mesiáše ukřižovaného, přivolávají Ducha svatého. Kněží si to dostatečně neuvědomují. Musí mluvit o ukřižovaném Kristu, kázat o něm. Duch svatý pak přijde. Farář z Ars říkal, že kříž je „velká otevřená kniha o Bohu“.

Zázrakem Boží lásky je Panna Maria. To ona provokuje Krista a přivede ho k tomu, aby se odhalil: „Hele, synku, viděls to? Už nemají víno...“ Marie byla první, kdo přiměl Ježíše konat zázraky, protože věděla, že je schopný měnit vodu ve víno. Musela mít přirozený přístup k dětem. Víte, kolik zázraků vykonaly děti? Líbí se mi, jak Ježíš shromáždí apoštoly a říká jim: „Musíte být jako děti.“ Tak se můžeme nechat doprovázet andělem, který bez přestání přemítá o Bohu. Dlouho jsem uvažoval, proč anděl strážný dítěte rozjímá o Bohu. Je to prostě proto, že takový anděl se nemusí starat o to, aby dítěti pomáhal. Dítě je tak čisté, že anděl nemusí na nic dohlížet, a tak se obrací k Bohu! Zato nečisté konání dospělého si vyžaduje veškerou pozornost několika andělů. Ti už nemají čas věnovat se cele Bohu. Bdi nad námi. Možná si říkáte, že mají co dělat... Pojďme dál.

Mír v srdci

Rozdíl mezi uzdravením Kristovým a uzdravením dosaženým zásahem modlářského kouzelníka tkví v míru v srdci. Démon má velkou moc nad tělem, ale duše ho nezajímají. Zázrak by měl pro nás být normální věcí. Zázrak je každodenní záležitost. Za svůj život jsem neviděl nic výjimečného. Musel jsem jet pohřbit jednoho mladého mrtvého v Guyaně. Pokousal ho jeden velmi nebezpečný had, který na rozdíl od jiných pronásleduje člověka, aby ho mohl uštknout. Tenhle mladík jako dítě viděl nějaký film o Guyaně a chtěl tam žít. Zemřel v řece. V předvečer mše mě jeho bratr, kterého jsem dobře znal a který nebyl křesťan, požádal, abych při obřadu řekl příběh o bílých šátcích, báseň o smíření a odpuštění, která podle mě skutečně má moc uzdravovat. Na konci liturgie mě oslovil, aby mi řekl, že dvě ženy, které už spolu deset let nepromluvily, se při východu z kostela pozdravily a usmířily. To je malý zázrak. Slyšely tu báseň o odpuštění a oslovilo je to. Zase spolu začaly mluvit.

Eucharistie je zázrak

Zázrak eucharistie je pro mě zázrakem absolutním. Bůh nás oslovuje, Bůh se odhaluje, Bůh nám dává znamení. Je to svátost lásky a v lásce je všechno zázrak. Během Světových dnů mládeže jeden biskup jménem François o eucharistii řekl, že se tak úplně nevyzná a bere písmo doslovně. Biskup, který o sobě řekne, že je hloupý, je spíš vzácností, a tím je to zajímavější. Říkal nám: „Když řeknu ‚to je mé tělo‘, věřím tomu, co je psáno.“ Místo aby si liturgii nějak složitě vykládal, prostě tvrdil, že se v evangeliu píše: „Toto je mé tělo, toto je má krev“ a prostřednictvím svých biskupských rukou lásky nechal sestoupit Krista. Zkrátka věřil tomu, co je psáno.

Když máme v létě na statku ve Fauconu mše venku, často bývají přítomni mladí ateisté a nekřesťané. Stoupnou si k nám a poslouchají. Hned po proměňování chleba a vína v

Kristovo tělo a krev říkám: „Pro mě je Syn Boží tady. Já tomu věřím. Je zázračně přítomen v podobě chleba a vína.“ Mluvit o naší víře je důležité. Říkáme modlitby církve, opakujeme obřady a nakonec řeknu: „On je teď tady.“ Tato přítomnost je naprosto nepochopitelná. Naše oči vidí chléb a víno. Naše víra rozumu říká, že se jedná o samotného Krista. Lámeme si hlavu, jestli je to pravda. Přijmeme raději s vírou tento výrok Páně: „Zůstanu s vámi až do skonání věků.“ Čtěme, co je psáno, snažme se porozumět tomu, co jsme četli. Věřme v jeho skutečnou přítomnost. „Vezměte, toto jest mé tělo.“ „Toto jest má krev...“ Mé tělo je skutečným pokrmem a má krev skutečným nápojem. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ ...
(z knihy Guye Gilberta *Evangelium podle svatého lotra – 2. kapitola Světlo evangelia*)

Texty k rozjímání – 7. týden velikonoční

Neděle 12. 5. – Jan 17,11b-19: Jan zachytil Ježíšovu modlitbu za učedníky na závěr poslední večeře. Všimněme si, že neusiluje o to, aby následovníci byli „uchráněni“ světa, ve kterém žijí, ale od Zlého. Svět a ďábel není totéž! Lze tedy žít posvěcení pravdou v tomto světě. Ale je k tomu třeba milost Ducha svatého. Boží pomoc a podpora nesou člověka, aby nespolehal jen na své síly, peníze, strategie. V tomto smyslu nejsou učedníci „světští“, tedy ze světa, kde to je tak obvyklé. Ježíš se vydává na cestu kříže jen proto, abychom my mohli žít v pravdě, osvobození od nadvlády Zla.

Pondělí 13. 5. – Jan 16,29-33: Ježíš vyčítavě předpovídá svou opuštěnost. Nechci jej v tomto týdnu přípravy na seslání Ducha svatého ponechat bez mé lásky. Můj vztah k Němu mi dává jistotu, že spolu s ním mohu přemoci „lhostejný svět“.

Úterý 14. 5. – Sk 1,15-17.20-26: Matěj – jeden z těch, který chodil spolu s apoštoly v době, kdy Ježíš žil mezi nimi. Kéž se i já dokážu podobně ztotožnit s jeho církví a svědčit o zmrtvýchvstání.

Středa 15. 5. – Jan 17,11b-19: S Ježíšovým osudem nás spojuje to, že jsme ve světě, ale nejsme ze světa. Unést toto napětí je možné, žijeme-li v Pravdě. A na nic si nehrajeme...

Čtvrtek 16. 5. – Řím 8,31b-39: Věrnost úřadu, loajalita k představeným. I dnes může vést ke smrti. Možná jen k odumření vlastního „já“. Ale právě v této porážce je vítězství!

Pátek 17. 5. – Jan 21,15-19: Jen ten, kdo totálně miluje, by měl v církvi vést druhé. I s vědomím rizika, že vztáhne ruce a bude sám odveden, kam nechce...

Sobota 18. 5. – Jan 21,20-25: Pisemné svědectví evangelia zde nechává prostor pro tušení mnoha jiných věcí, které Ježíš vykonal. Očekávaný Duch pravdy ať vede svou církev, která o Ném svědčí!